

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **RAVIS víno & turistika s.r.o.** (dříve RAVIS vinné sklepy Rakvice s.r.o.), se sídlem Horní 114, Přítluky, zastoupena JUDr. Pavlem Kratochvílem, advokátem se sídlem Žižkova 791, Kyjov, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2013, č. j. BM938-2/154/9/2012-SŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2015, č. j. 30 A 77/2013 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Žalobkyně brojila žalobou proti rozhodnutí ze dne 28. 5. 2013, č. j. BM938-2/154/9/2012-SŘ, kterým žalovaná částečně potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorát v Brně, ze dne 13. 8. 2012, č. j. BR737-5/061/7/2012-SŘ, přičemž v části I. bod 1) druhá odrážka bylo toto rozhodnutí zrušeno a řízení o zde uvedeném skutku bylo zastaveno. V části III. pak bylo toto rozhodnutí změněno a změněna byla i výše uložené úhrnné pokuty, a to z částky 250 000 Kč na částku 200 000 Kč.

[2] Úhrnná pokuta byla žalobkyni uložena za to, že uváděla do oběhu víno Müller Thurgau šarže č. 611310/07/11/11 v množství 9.110 l, u kterého byl laboratorně zjištěn obsah etanolu z hroznů révy vinné ve výši pouze 72 %, což znamená, že víno bylo podrobena nedovolenému enologickému postupu. U tohoto vína bylo rovněž zjištěno označení nesprávným ročníkem 2010, ačkoli se jednalo o víno ročníku 2009. Došlo tak k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vinohradnictví“). Během kontroly provedené v provozovně dne 13. 9. 2011 žalobkyně porušila povinnost vydat bez zbytečného odkladu orgánu dozoru evidenční knihy, čímž se dopustila správního deliktu podle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví. Kontrolou provedenou dne 18. 10. 2011 pak bylo zjištěno, že k tomuto dni nevedla žalobkyně evidenční knihy v rozsahu, způsobem a ve lhůtách stanovených právními předpisy. Tím se dopustila rovněž správního deliktu podle § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví. Žalovaná zrušila prvostupňové rozhodnutí v rozsahu, který se týkal uvádění do oběhu vína Pálava šarže č. 018010-03/23 v množství 4 350 l, u kterého bylo zjištěno nesprávné označení stáčírny a také byla naměřena vyšší hodnota bezcukerného extraktu než při zatřídění.

[3] V žalobě žalobkyně zejména namítala závažná procesní pochybení, v jejichž důsledku je celé řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nezákonné. Krajský soud žalobkyni nepřisvědčil. Podle jeho názoru nedošlo k porušení zásady presumpce neviny, protože správní orgán v oznámení zahájení správního řízení jasně uvedl, že z podkladů vyplývá teprve důvodné podezření, že se žalobkyně dopustila porušení právních předpisů. Žalobkyně nebyla zkrácena ani na možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V tomto duchu byla poučena již v oznámení o zahájení správního řízení, před vydáním prvostupňového rozhodnutí navíc nedošlo k žádnému doplnění správního spisu. Rozhodováno tudíž bylo jen na základě podkladů, se kterými byla žalobkyně seznámena a ke kterým měla možnost se vyjádřit. K otázce použití protokolu o kontrole jako důkazu pro správní rozhodnutí krajský soud označil za vadný postup správního orgánu I. stupně, který předmětné protokoly neprovedl jako důkaz při ústním jednání nebo za podmínek stanovených správním řádem mimo něj. Současně však krajský soud dospěl k závěru, že uvedený postup nemohl mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobkyně byla s doklady a protokoly o kontrole seznámena již v průběhu jednotlivých kontrol; taktéž byla seznámena s možností podat námitky, kterou nevyužila. Tyto podklady byly následně specifikovány v oznámení o zahájení správního řízení jako podklady pro řízení a rozhodnutí a zařazeny jako nedílná součást správního spisu. Vyrozumět žalobkyni o tom, že úřední osoba správního orgánu I. stupně bude číst listinu, se kterou byla žalobkyně seznámena a o které věděla, že je součástí spisu a podkladem pro rozhodnutí, by dle soudu bylo nadbytečné. Soudní rozhodnutí, na která v této souvislosti odkazovala žalobkyně, na danou věc nedopadají nebo nepředpokládají, že se negativní důsledky takového procesního pochybení projevují automaticky.

[4] Krajský soud jako nedůvodnou posoudil rovněž námitku, že zahájení kontroly bylo nezákonné, neboť kontrola byla zahájena vůči panu Š., který je toliko vlastníkem obchodního podílu k žalobkyni, ale není oprávněn za něj jednat. Podle krajského soudu se jednalo o vlastníka 25 % obchodního podílu žalobkyně. Ing. Š. při kontrolách spolupracoval a za žalobkyni fakticky vystupoval. Jeho přítomnost vytvářela dostatečný prostor k tomu, aby mohla žalobkyně v průběhu kontroly hájit svá práva. Z jejího

pokračování

vyjádření k uloženému opatření lze dovodit, že kontrolu zahájenou vůči panu Š. nijak nezpochybňovala. K námitce, že nebyly v rozhodnutích správních orgánů dostatečně specifikovány jednotlivé skutky, krajský soud uvedl, že zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právníkům osobám nemožným. Proto soud považuje za dostatečné vymezení časového období ke dni zjištění porušení povinností, tj. ke dni provedené kontroly. To se týká i nepředání evidenčních knih a porušení povinnosti vést evidenční knihy. Samotný požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku zde není porušen, neboť shledání viny za specifikované správní delikty pokrývá tato protiprávní jednání žalobkyně od neurčeného okamžiku v minulosti až do data jednotlivých kontrol. I pokud jde o otázku místního vymezení skutku v případě uvádění vína do oběhu, soud v první řadě opakovaně zdůrazňuje praktickou stránku věci, neboť uvedení všech míst, kde bylo víno uvedeno do oběhu, se jeví jako komplikované, resp. i nadbytečné. Dle soudu lze jako zcela dostačující považovat uvedení místa, kde bylo porušení právní povinnosti zjištěno, s uvedením čísla šarže, na kterou se příslušný správní delikt vztahuje.

[5] Pokud jde o odchylky měření v případě hodnoty bezcukerného extraktu u vína Pálava, odkázal krajský soud na odůvodnění rozhodnutí žalované, ve kterém jsou popsány jednotlivé odchylky a z něhož je patrné, že k porušení zákazu došlo i s přihlédnutím ke stanoveným odchylkám. Vymezení hodnoceného množství vína ve výroku prvostupňového rozhodnutí v objemu 4.350 l není úplně správné, protože víno bylo podrobeno laboratorní kontrole jen v objemu 72 l. Tato skutečnost však nemá vliv na posouzení řádného zjištění skutkového stavu a následně vymezení skutku. Objem 4.350 l vína Pálava představuje celou jednu šarži tohoto vína a z § 3 písm. j) zákona o vinohradnictví vyplývá, že zjištěné pochybení se vztahuje na celou šarži, a nejen na kontrolovaný vzorek. Rovněž z hlediska viny i trestu bylo posuzováno právě toto celkové množství vína Pálava v jedné šarži. K námitce, že žalovaná neuvedla, jakým druhem cukru měla být cukernatost vína Müller Thurgau zvýšena, krajský soud uvedl, že pro zjištění skutkového stavu není *prima facie* nutné zjistit, jakým cukrem bylo víno doslazováno. Podstatná je skutečnost, že bylo zjištěno pouze 72 % etanolu z cukrů hroznů révy vinné. Z toho je zřejmé, že ve vzorku byl přítomen i etanol z cukrů jiného původu; zkoumaný vzorek tedy nevyhověl požadavkům právních předpisů. Zvolenou laboratorní metodou se pak žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně zabývala. Ohledně množství tohoto vína uváděného do oběhu vycházely správní orgány z tvrzení Ing. Š. v protokolu o výsledku kontroly ze dne 13. 9. 2011, že veškeré nakoupené množství předmětného vína bylo zalahvováno a uvedeno do oběhu, a to v celkovém množství 9.110 l. Správnost tohoto tvrzení nebyla zpochybněna v námitkách proti protokolu ani následně po celou dobu správního řízení.

[6] Za nerozpornou označil krajský soud skutečnost, že evidenční knihy vedené v elektronické podobě nebyly dne 13. 9. 2011 na požádání žalobkyně vydány. Nepřítomnost jednatelky pak krajský soud neposoudil jako ospravedlnitelný důvod pro nevydání evidenčních knih resp. pro odklad jejich vydání. Pokud má přístup k evidenčním knihám pouze jediná osoba, nelze totiž v době její dlouhodobé nepřítomnosti na pracovišti evidenční knihy ke kontrole předkládat. Nejsou-li dány rozumné důvody, pak pojem bez zbytečného odkladu znamená předložení evidenčních knih ihned. Vedení evidenčních knih elektronicky si žalobkyně zvolila sama, tudíž lze po ní spravedlivě požadovat, aby

zabezpečila řádný přístup do příslušného programu. Sama žalobkyně označila takový postup za možný.

[7] Podle krajského soudu správní orgány také dostaly požadavkům na zdůvodnění výše uložené sankce a přihlédly ke všem kritériím, ke kterým dle zákona přihlédnout měly. Žalovaná pak správně vycházela ze změněné právní úpravy, která spočívá v přečíslování jednotlivých ustanovení. Důsledkem této změny právní úpravy není, že se žalobkyně nemohla dopustit správních deliktů, protože samotné vymezení správních deliktů zůstalo beze změny. Rozhodnutí žalované podle krajského soudu netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu v zákonné lhůtě. Důvody kasační stížnosti podřadila pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka namítá, že v oznámení o zahájení správního řízení správní orgán I. stupně v rozporu se zásadou presumpce neviny tvrdí u jednotlivých správních deliktů, že se jich stěžovatelka dopustila. Tuto otázku proto krajský soud neposoudil správně. Podle stěžovatelky nelze akceptovat ani právní názor krajského soudu ohledně možnosti stěžovatelky vyjádřit se k podkladům řízení. Stav, kdy v době od zahájení řízení do vydání rozhodnutí správní orgán účastníka řízení nepoučil podle § 36 odst. 3 správního řádu a nevyzval k vyjádření k podkladům rozhodnutí, je v rozporu se základními pravidly spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 Listiny. Správní orgán předjímal vinu stěžovatelky předtím, než rozhodl. Stěžovatelka upozorňuje, že v oznámení o zahájení řízení bylo pouze obecně odkázáno na kopie daňových dokladů - faktur, a to bez další jejich specifikace. Závěry krajského soudu k nutnosti provedení protokolů o kontrole jako důkazů odporují ustanovení § 2, § 51 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu. Pochybení správních orgánů má zcela nepochybně vliv na zákonnost rozhodnutí žalované, protože byla porušena procesní práva stěžovatelky. Správní orgán byl podle stěžovatelky povinen provést řádné dokazování se všemi jeho náležitostmi tak, aby byl objektivně zjištěn skutečný stav věci (stěžovatelka odkazuje na rozsudek krajského soudu ze dne 30. 7. 2009, č. j. 29 Ca 227/2007 - 42, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 7 As 72/2009 - 66).

[10] Stěžovatelka rozporuje rovněž závěr, že k zahájení kontroly došlo zákonným způsobem. Spoluvlastník obchodního podílu je pouhým investorem stěžovatelky a na samotném chodu firmy se nepodílí a nijak za ni nejedná. Informována měla být jednatelka stěžovatelky Mgr. Jitka Kružíková. Stěžovatelka v tomto směru odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2006 - 53. Právní názor krajského soudu by bylo možno akceptovat pouze v případě, kdy by kontroly byly prováděny za účinnosti zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, který ovšem nabyl účinnosti až dne 1. 1. 2014. Právní úprava zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“) soudem aprobovaný postup neumožňovala. S námitkou porušení čl. 1 odst. 1 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny a § 2 odst. 1 správního řádu se krajský soud nevypořádal vůbec. K otázce popisu skutků, kterých se měla dopustit, stěžovatelka uvádí, že oznámení o zahájení řízení i výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis

pokračování

skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (stěžovatelka odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66).

[11] K závěrům krajského soudu ohledně otázky odchylek měření a vymezení množství vína stěžovatelka toliko obecně uvádí, že tyto závěry nelze akceptovat, argumentaci v odůvodnění napadeného rozsudku lze považovat za rozporuplnou, nedostatečnou a nepřezkoumatelnou v návaznosti na žalobní bod žalobního návrhu, v návaznosti na jednání s neoprávněnou osobou za stěžovatele, v návaznosti na nerespektování řádné identifikace skutku a vliv na výši ukládané sankce. Stěžovatelka se také domnívá, že nemohla spáchat správní delikty podle § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví, ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu, a dle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví, neboť dle ust. § 43 odst. 1 téhož zákona (přechodná ustanovení), se řízení zahájena a neukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Dané řízení bylo zahájeno dne 16. 7. 2012, tzn. po nabytí účinnosti novely č. 256/2011 Sb. Naplněním skutkové podstaty správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ee) zákona o vinohradnictví je neodevzdání prohlášení o zásobách hroznového moštu, nikoliv porušení ust. § 27 odst. 4 písm. a) bod 5), jak uvedl správní orgán. Správní delikt dle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví platná právní úprava vůbec neobsahuje. Argumentaci krajského soudu lze podle stěžovatelky považovat za nepřipadnou a zavádějící.

[12] Dále stěžovatelka k otázce zpřístupnění a vedení účetních knih namítá, že nelze vykládat pojem *bezodkladně* jako *ihned*. Jednatelka stěžovatelky nebyla nepřítomna dlouhodobě, ale pouze v den, kdy byla prováděna kontrola. Přitom povinností kontrolované osoby je provádět v evidenčních knihách záznamy způsobem, aby nebylo možno provádět jakékoliv úpravy, tzn. že každý záznam v knihách musí být zabezpečen nevratností. Přístupnost evidenčních knih dalším osobám přináší nutnost znalosti příslušného programu a zejména jde o dispozici majetkem kontrolované osoby, za který jednatel ručí. Nelze tedy zmocnit kteroukoliv osobu. V neposlední řadě povinností kontrolované osoby je provádět určité záznamy do evidenčních knih do 24 hodin, což znamená, že jednodenní nepřítomnost oprávněné osoby není důvodem k jakékoliv delegaci tohoto oprávnění. Kontrolní orgán měl i dále zákonnou možnost uložit opatření k předložení evidenčních knih následujícího dne, a to i v tištěné podobě v kanceláři kontrolního pracovníka, což neučinil.

[13] Nesprávnými shledává stěžovatelka také závěry krajského soudu k otázce odůvodnění sankce v rozhodnutí správního orgánu. Povinností správního orgánu bylo podle stěžovatelky uvést jednotlivé logické kroky, které jej vedly ke stanovení konkrétní výše pokuty, a tyto formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. V daném případě řádné zdůvodnění postupu správního orgánu absentuje. Dále při hodnocení povahy protiprávního jednání je nutné rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující. Uvede-li správní orgán, že k nějaké okolnosti přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, ji přiřadil, stává se takové tvrzení neurčitým a v důsledku toho i nepřezkoumatelným. Principy

právní jistoty ukládají správnímu orgánu povinnost vyrovnat se v odůvodnění s podmínkami, které pro úvahu zákon stanoví, aby mohlo být posouzeno, zda meze správní úvahy nebyly překročeny či dokonce zneužity. Výše uváděné krajský soud nerespektoval. Stěžovatelka odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, s tím, že správní orgán se nikterak s možným likvidačním dopadem uložené pokuty nevypořádal a neučinil tak ani soud.

[14] Konečně stěžovatelka namítá, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces tím, že krajský soud neprovedl důkaz stěžovatelkou navrhovaným výslechem svědka Ing. Š. a dalších svědků.

[15] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě. K otázce zpřístupnění evidenčních knih poukázala na skutečnost, že se krajský soud podrobně a s přihlédnutím ke všem souvislostem daného případu zabýval tím, zda byla, či nebyla založena zbytečnost odkladu s předložením evidenčních knih, a nikterak nevyslovil názor, že zákonný termín *bezodkladně* znamená *ihned*, ale posoudil, že nepřítomnost jednatelky (z důvodu pobytu v Praze), která jako jediná měla přístup k evidenčním knihám, nelze považovat za ospravedlnitelný důvod nevydání evidenčních knih. Stěžovatelka podle žalované zaměňuje přístupnost evidenčních knih pro účely kontroly dozorovým orgánem a přístupnost provádění záznamů do evidenčních knih. Krajský soud v napadeném rozsudku nijak nevyslovil názor o přístupnosti provádění záznamů do evidenčních knih dalším osobám, ale zabýval se toliko přístupností evidenčních knih orgánu dozoru. Napadený rozsudek považuje žalovaná za dostatečně odůvodněný, srozumitelný a přesvědčivý.

[17] Žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je možné prvně konstatovat, že soud je povinen se zabývat každou žalobní námitkou. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky však neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní. V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí, protože se krajský soud v odůvodnění velmi podrobně vypořádal s argumentací stěžovatelky a jasně vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou, a to i ve vztahu ke konkrétním závěrům soudních rozhodnutí, na která stěžovatelka v žalobě odkazovala. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu

pokračování

krajský soud vyšel, jak hodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, proč ob stojí napadené správní rozhodnutí, resp. proč má krajský soud právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak z jakých důvodů má žalobní námitky stěžovatelky za nedůvodné. Závěry krajského soudu jsou přitom srozumitelné a vnitřně souladné. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou z vad, která by mohla mít za následek nezákonnost rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *in fine*. Námitku nepřezkoumatelnosti ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti nijak zvlášť nekonkretizuje, a pokud uvádí, že se krajský soud nevypořádal s poukazem na porušení ustanovení Ústavy či Listiny, pak lze odkázat na podrobnou argumentaci krajského soudu, ze které je zřejmé, že neshledal porušení ani těchto ustanovení, neboť postup žalované byl v souladu s právem, anebo, pokud měl nějaké vady, nemohl mít za následek nezákonnost jejího rozhodnutí.

[20] V oznámení o zahájení řízení ze dne 16. 7. 2012 správní orgán I. stupně uvedl, že zahajuje správní řízení ve věci uložení pokuty podle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a jaké jsou konkrétní podklady pro řízení a vydání rozhodnutí. Následně uvedl, že „(z) *podkladů řízení vyplývá důvodné podezření, že účastník řízení v provozovně RAVIS vinné sklepy Rakvice s.r.o., areál ZD, 691 03 Rakvice...*“, a doplnil tuto uvozovací pasáž popisem jednání stěžovatelky rozčleněným do tří bodů s římskými číslicemi podle povinností stanovených zákonem o vinohradnictví, které mohly být takovým jednáním porušeny. Z ničeho tak nevyplývá, že by mohlo dojít k porušení zásady presumpce neviny, jak se domnívá stěžovatelka.

[21] Co se týče námitky, že stěžovatelka neměla možnost vyjádřit se k podkladům řízení, správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že „(p)odkladem pro řízení a vydání rozhodnutí je doklad o kontrole č. D008-70394/1 1 ze dne 20.07.2011 a protokoly o kontrole č. P047-70394/11 ze dne 20.07.2011 a Č. P057-70394/11 ze dne 13.09.2011, s jejichž obsahem byl seznámen a jejichž výtisk č. 2 včetně příloh převzal vždy v den vyhotovení pan Z. Š., spolumajitel. Podkladem pro řízení a vydání rozhodnutí jsou dále protokoly o kontrole č. P067-70394/1 I ze dne 18.10.2011 a č. P083-70394/1 I ze dne 20.12.2011, s jejichž obsahem byla seznámena a jejichž výtisk č. 2 včetně příloh převzala vždy v den vyhotovení paní Mgr. Jitka Kružáková, jednatelka, dále pak kopie daňových dokladů - faktur a rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „SZPI“), inspektorátu v Brně, o zařazení vín, doručené do datové schránky SZPI dne 01.08.2011 a zaevidované pod poř.č. 187 a 18797 a konečně vyjádření účastníka řízení k protokolu č. P057-70394/11 a k opatření č. P057-70394/11/D, doručené na SZPI, inspektorát v Brně, dne 23.09.2011 a zaevidované zde pod poř.č. 23317.“ Citované vymezení podkladů považuje Nejvyšší správní za dostatečné. Za daných skutkových okolností nemohlo dojít k pochybnostem, o jaké konkrétní podklady se jedná, zvláště ve spojitosti s vymezením správních deliktů, kterých se měla stěžovatelka dopustit. Stěžovatelce lze přisvědčit, že kopie daňových dokladů - faktur bylo záhodno označit přesněji, nejedná se nicméně o podklady, ze kterých by správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely. V tomto směru proto nemohlo dojít k žádnému zásahu do práv stěžovatelky.

[22] Výše uvedené je podstatné i ve vztahu ke stížní námitce stěžovatelky, že protokoly o kontrole nebyly provedeny jako důkaz. Krajský soud správně uvedl, že ne každé procesní pochybení správního orgánu má vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Obecně platí, že vada řízení neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze

dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (viz např. již rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000, č. 909/2002 SJS). Procesní pochybení může mít alespoň teoretický vliv na přezkoumávané rozhodnutí tehdy, existuje-li souvztažnost mezi ním a osobami či právy, o kterých je rozhodováno, a to v přímé návaznosti na předmět řízení. K vymezení nežádoucího stavu způsobeného procesním pochybením, tedy nezákonného rozhodnutí, lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, č. 793/2006 Sb. NSS. V něm rozšířený senát dospěl k názoru, že „(v) *prvé řadě platí, že vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To znamená, že musí existovat alespoň teoretická možnost, aby procesní pochybení mělo vliv na přezkoumávané rozhodnutí. Taková možnost ovlivnění rozhodnutí však může nastat z povahy věci pouze tam, kde vada předchází vydání napadeného rozhodnutí, a nikoliv tam, kde správní orgán nejprve rozhodl, a teprve poté porušil některé ustanovení procesního předpisu.*“ Dále pak je podle rozšířeného senátu nezákonným takové rozhodnutí, které „*je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.]; tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze potud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.*“ Zdejší soud ve svých rozhodnutích dovodil řadu případů, kdy vada řízení může mít dopad na zákonnost rozhodnutí (viz např. nedostatečné poučení účastníka řízení a rozsudek ze dne 26. 8. 2008, č. j. 6 Ads 57/2007 – 42, nedostatečný popis skutku ve výroku o jiném správním deliktu a usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, odůvodnění výše pokuty neodpovídající obsahu skutku a rozsudek ze dne 6. 10. 2010, č. j. 7 As 53/2010 – 72, nezastavení řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla, a rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, č. 845/2006 Sb. NSS, vydání rozhodnutí ve věci samé před rozhodnutím o námitce podjatosti a rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000 – 76, rozhodnutí o jiném nároku, než který účastník řízení uplatnil, a rozsudek ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 A 1089/2002-OL-21, č. 160/2004 Sb. NSS).

[23] Je možné zmínit i řadu rozsudků, které se týkají případů, kdy procesní pochybení nemělo nebo nemuselo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Dle ustálené judikatury zdejšího soudu například samotná neúčast daňového subjektu při odběru vzorků nemusí mít vliv na zákonnost rozhodnutí, to za podmínky, že nejsou žádným způsobem vzorky znehodnoceny či změněny jeho rozhodné vlastnosti (viz rozsudek ze dne 20. 1. 2010, č. j. 9 Afs 78/2009 - 59). Do práv účastníka řízení nemusí zasáhnout ani postup, kdy dojde k doplnění spisu a účastníkovi řízení není dána možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit za situace, kdy dojde pouze k dílčí aktualizaci podkladů, které jinak obsahově odpovídají původním stanoviskům, s jejichž obsahem se účastník řízení seznámil (viz rozsudek ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 69/2012 - 33). Nelze tak bez dalšího přisvědčit stěžovateli, že každé procesní pochybení správních orgánů má vliv na zákonnost rozhodnutí. Je nicméně třeba trvat na tom, aby krajský soud, který se touto námitkou zabývá, uvedl, proč dotčení práv účastníků řízení nebylo natolik intenzivní, aby mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Nejvyšší právní soud v tomto duchu například v rozsudku ze

pokračování

dne 2. 10. 2015, č. j. 2 As 84/2015 - 56, vytkl Městskému soudu v Praze, že „bez bližšího posouzení, jaký vliv na zákonnost správních rozhodnutí mohla mít absence uvedených písemností ve spisu a nemožnost účastníků správního řízení se k nim vyjádřit, dospěl k závěru o tom, že právo žalobce (resp. dalších účastníků řízení, mj. stěžovatele) podle § 36 odst. 3 správního řádu nebylo porušeno. Takové posouzení je naprosto nedostatečné a činí jeho rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.“

[24] Co se týče dokazování protokolem o kontrole, lze vedle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, který zmínil krajský soud, poukázat i na rozsudek ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Ads 103/2012 - 41, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „při vyhotovení protokolu o kontrole nemohl žalobce ještě předvídat další procesní postup stěžovatele, resp. správního orgánu I. stupně a tedy, zda bude moci doplnit svá vyjádření a navrhnout další důkazy ve svůj prospěch, a zřejmě i proto – poučen inspektorem – oprávněně mohl teprve čekat s uplatněním námitek na další průběh správního řízení“. A dále: „I když nejsou v protokolu o kontrole zaznamenány žádné námítky, měl žalobce následně ve správním řízení dostatečný prostor pro jejich uplatnění“. V posuzované věci byla stěžovatelka seznámena s podklady pro rozhodnutí správního orgánu a poučena o možnosti se k těmto podkladům vyjádřit. Zároveň v době mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již nedošlo k doplnění správního spisu o další podklady rozhodnutí. Protokoly o kontrole sice správní orgán neprovedl jako důkaz, ale jak správně uvedl krajský soud, byla s nimi stěžovatelka seznámena již v průběhu jednotlivých kontrol s možností podat námítky, kterou nevyužila. Stěžovatelce tak byl obsah protokolů znám a mohla se k jejich obsahu i pro účely správního řízení vyjádřit v poskytnuté lhůtě. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil krajskému soudu, že procesní pochybení v dané věci neznamenal ztížení možnosti účinné obrany stěžovatelky a nemělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[25] Co se týče zahájení kontroly stěžovatelky, krajský soud zcela příhodně odkázal na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 1 As 75/2013 - 69, a podle kterých ze zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly (je možné odkázat i na závěry dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu, například na rozsudky ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004 - 51, č. 719/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 - 51, č. 865/2006 Sb.). Pokud bylo možné zajistit smysl a účel kontroly jinak, nebylo nezbytné, aby při jejím provádění byl přítomen přímo statutární orgán kontrolované osoby oprávněný za kontrolovanou osobu jednat. Opačný závěr by mohl vést k tomu, že by bylo provádění kontrol zcela znemožněno tak, že by se statutární orgán kontrolované osoby vyhýbal kontrolám pouhým tvrzením, že se na daném místě nenachází. Tím by se zmařil smysl a účel zákona o státní kontrole. K efektivitě kontroly ve fázi zjišťovací je nezřídka nutná i jistá její překvapivost, aby kontrolovaná osoba nemohla účel kontroly, jímž je zjištění skutečného stavu věcí, zmařit tím, že by tento skutečný stav věcí před jeho zjištěním rychle „zaretušovala“, a tak se vyhnula případné zákonem předvídané sankci. Z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že není nutné, aby jednatel kontrolované osoby byl přítomen provádění kontroly, ale toliko to, aby byla kontrolovaná osoba (prostřednictvím svého jednatele) obeznamena s jejím zahájením, aby se mohla v dalším řízení účinně bránit. Z ustanovení § 12 odst. 2 písm. b) zákona o státní kontrole, který kontrolnímu orgánu přikazuje šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob, ostatně vyplývá

povinnost kontrolního orgánu a jeho kontrolních pracovníků umožnit vedoucímu kontrolované organizační jednotky kontrolované osoby či jinému na místě přítomnému odpovědnému pracovníku této osoby, aby se povaze věci přiměřeným způsobem (např. telefonicky, mailem, případně i okamžitou osobní návštěvou) spojil s vrcholovým vedením kontrolované osoby a vyžádal si v souvislosti s poskytováním součinnosti při kontrole pokyny, jak má postupovat; tuto povinnost by kontrolní orgán neměl pouze za situace, kdy by bylo očividné, že již samotné spojení vedoucího organizační jednotky či jiného odpovědného pracovníka s vrcholovým vedením kontrolované osoby podstatným způsobem ovlivní nebo zmaří zjišťovací fázi kontrolní činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 50/2005 - 53, č. 1034/2007 Sb. NSS). Nelze tak přisvědčit stěžovateli, že zákon o státní kontrole neumožňoval oznámení kontroly i osobě odlišné od jednatele kontrolované osoby, a to za situace, že takový postup směřuje k dosažení cílů kontroly a zároveň zachovává práva kontrolované osoby na dostatečnou obranu. Podobný přístup zastává soudní judikatura i v dalších oblastech provádění kontrol (srov. obdobné závěry ke kontrole dodržování hygienických limitů v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 4 Ads 78/2013 - 36). V nyní posuzovaném případě byl jednoznačně naplněn účel právní úpravy, kterým je informování jednatele kontrolované osoby o zahájení kontroly. Z vyjádření stěžovatelky ze dne 21. 9. 2011 je pak patrné, že s provedením kontroly seznámena byla a nevznesla proti oznámení jejího zahájení žádné námitky. I tato námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.

[26] K námitce, že správní orgány nedostály nárokům na dostatečný popis skutků ve výroku rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěry krajského soudu nejsou v rozporu s názorem stěžovatelky, že oznámení o zahájení řízení i výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Sporným je výklad pojmu čas spáchání, neboť stěžovatelka považuje za nedostatečnou specifikaci skutku dnem provedení kontroly.

[27] Správní delikty, za které byla stěžovatelka potrestána, spočívají v porušení povinnosti stanovené předpisem Evropských společenství upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty [§ 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví] a v nevedení evidenčních knih, respektive v jejich nepředložení na žádost orgánu dozoru (§ 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví). Podle čl. 120c odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“), platí, že výrobky, na které se vztahuje toto nařízení a které byly podrobeny enologickým postupům, jež Společenství nebo případně konkrétní stát nepovolují, nebo postupům, jež porušují omezení stanovená v příloze XVb, nelze ve Společenství uvádět na trh. Podle čl. 118v téhož nařízení lze použít chráněný tradiční výraz pouze pro výrobek, který byl vyroben v souladu s definicí uvedenou v čl. 118u odst. 2. Tradiční výrazy jsou chráněny proti neoprávněnému používání.

[28] Z výše uvedeného je zřejmé, že vymezených správních deliktů se pachatel dopustí tím, že nepředloží či nevede evidenční knihy, respektive uvede nesprávně označené nebo nesprávným enologickým postupem zpracované víno na trh. Prokáže-li se při kontrole, že k uvedení takového vína na trh došlo, je skutková podstata správního deliktu naplněna, neboť správní orgán zjistil, že v době kontroly je víno na trhu. Spolu s přesným

pokračování

označením šarže vína a množství vína uvedeného na trh je uvedení data kontroly dostatečným vymezením správního deliktu, které brání dvojímu potrestání pachatele a zároveň umožňuje případné přísnější potrestání pachatele za delikt opakovaný. Jak krajský soud správně uvedl, zpětné prokazování faktického přesného okamžiku uvedení vína do oběhu ze strany správních orgánů by mohlo učinit ukládání sankcí právníckým osobám nemožným. Zároveň takový postup není nutný, protože v rozporu se zákonem je již samotné uvedení závadného vína na trh. Pouze pokud by bylo ze zjištěných skutečností zřejmé, že pachatel například uváděl závadné víno na trh v průběhu dlouhého období nebo naopak rychle odstranil následky svého jednání a stáhl bez prodlení vadné víno z trhu, lze takovou okolnost zohlednit ve výši ukládané pokuty (srov. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví). To se týká i vymezení všech míst, kde docházelo k uvádění závadného vína na trh. Tento údaj není pro přesné označení správního deliktu bez dalšího nutný, velikost trhu však může hrát roli při stanovení výše uložené pokuty. V případě nepředání evidenčních knih je zjevné, že se jedná o delikt, který je spáchán jednorázově samotným nepředáním evidenčních knih. V případě porušení povinnosti vést evidenční knihy řádným způsobem je rovněž návaznost příslušného správního deliktu na provedení kontroly zřejmá, přičemž ani zde není zapotřebí, aby správní orgán zjišťoval a prokazoval přesné období, ve kterém stěžovatelka nevedla řádně evidenční knihy. Skutková podstata správního deliktu byla naplněna tím, že k určitému datu byly evidenční knihy ve stavu, který bylo možno označit za nedostatečný z pohledu nároků na jejich řádné vedení. Požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku není porušen, neboť vztahení jednání k provedené kontrole pokrývá protiprávní jednání od neurčeného okamžiku v minulosti až do data kontroly. Specifikaci správních deliktů v rozhodnutích správních orgánů i v oznámení zahájení správního řízení považuje Nejvyšší správní soud za dostatečnou. Nutno dodat, že stěžovatelka z podle ní nedostatečného označení správních deliktů nedovozuje žádný konkrétní dopad do svých práv a její stížní námitky jsou v tomto směru toliko obecné.

[29] Nedůvodná je rovněž námitka, že nemohlo dojít k potrestání stěžovatelky za správní delikty, u nichž bylo v důsledku novely č. 256/2011 Sb. změněno označení v rámci zákona o vinohradnictví. Sankce byla správně uložena podle právní úpravy účinné ke dni, kdy byly dle správních rozhodnutí jednotlivé správní delikty spáchány. Odkaz na § 43 odst. 1 zákona o vinohradnictví je nepřipadný, neboť se vztahuje na řízení zahájená před účinností zákona o vinohradnictví. Ale i pokud by se jednalo o řízení zahájená před nabytím účinnosti novely č. 256/2011 Sb., nic by se na posouzení této námitky neměnilo. V důsledku novely č. 256/2011 Sb. došlo s účinností od 1. 9. 2011 pouze k přecíslování jednotlivých písmen v § 39 zákona o vinohradnictví, vymezení správních deliktů zůstalo beze změny. Takovou v podstatě jen legislativně technickou úpravou nedochází k zániku trestnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 – 29) a nová úprava ani není pro stěžovatelku příznivější. Odůvodnění napadeného rozsudku je s těmito závěry plně v souladu a argumentaci krajského soudu nelze označit za nepřipadnou a zavádějící, jak činí stěžovatelka. Naopak, stěžovatelka konkrétní závěry krajského soudu žádným relevantním způsobem nezpochybňuje a pouze opakuje své žalobní námitky. To platí i pro obecnou stížní námitku, kterou stěžovatelka brojí proti závěrům krajského soudu ohledně otázky odchylek měření a vymezení množství vína. Nejvyšší správní soud i v této části shledal závěry krajského soudu logickými a zcela správnými, a to jak k možnosti vztahení výsledků měření k celé šarži vína, tak k prokázání celkového množství vína uváděného na trh. Rovněž je logické, že

není třeba prokazovat, jakým cukrem bylo víno doslazováno, protože postačí, že je ve vzorku přítomen i etanol z cukrů jiného původu.

[30] K námitce stěžovatelky, že nelze při zpřístupnění evidenčních knih vykládat pojem *bezodkladně* jako *ihned*, je nutno uvést, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, že uvedený výklad platí, nejsou-li dány rozumné důvody, aby bylo *bezodkladně* vykládáno jinak. Takové důvody mohou nastat, ačkoliv povinný subjekt vynaloží veškerou pečlivost, kterou lze od něj očekávat. Nelze za ně však bez dalšího považovat pouhou nepřítomnost osoby, která má k evidenčním knihám přístup. Důvod pro takový závěr je zřejmý - evidenční knihy mají být k dispozici právě pro případ prováděných kontrol. Pokud by měl správní orgán vyzývat k zpřístupnění evidenčních knih pokaždé, když není přítomen oprávněný zaměstnanec, подрývalo by to účel vedení evidenčních knih a zajištění jejich přístupnosti. Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že prováděcí vyhláška č. 323/2004 Sb. v § 14 odst. 1 umožňuje, aby byly evidenční knihy vedeny v pevné vazbě nebo v elektronické podobě. Pokud stěžovatelka svěřila přístupová práva k evidenčním knihám vedeným v elektronické podobě jediné osobě, potom na sebe vzala také odpovědnost, aby tato osoba byla k dispozici pro případ kontroly a evidenční knihy zpřístupnila. Případně bylo nutné řešit nějaký mechanismus, který by umožnil zpřístupnění evidenčních knih, i pokud se tato osoba, konkrétně jednatelka stěžovatelky, nacházela mimo provozovnu. Důvody proti svěřeni přístupových práv další osobě či osobám, které uvádí stěžovatelka, nejsou absolutní překážkou takovému postupu a rozhodně nejsou dostatečným důvodem, aby došlo k zásadnímu omezení přístupu k evidenčním knihám v závislosti na uvážení jednatelky stěžovatelky. I sama stěžovatelka ve vyjádření ze dne 21. 9. 2011 uvedla, že na základě uloženého opatření č. P057-70394/11/D budou v době dlouhodobější nepřítomnosti jednatele společnosti evidenční knihy zpřístupněny delegované osobě tak, aby měly orgány dozoru možnost jejich kontroly. Rozšíření přístupových práv k evidenčním knihám se tak nejeví jako nemožné, respektive neproveditelné. Povinnost provádět určité záznamy do evidenčních knih s povinností tyto knihy zpřístupnit souvisí jen volně a nemůže ji nahradit. Podobně povaha záznamu v evidenčních knihách může zvýšit vypovídací hodnotu informací obsažených v evidenčních knihách, ale není dostatečná co do úplnosti a správnosti záznamů a nemá vliv na povinnost evidenční knihy zpřístupnit. Rovněž tuto námitku proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

[31] Co se týče odůvodnění výše uložené sankce, stěžovatelka neuvádí, že by správní orgány nepřihlédly k některým skutečnostem v její prospěch, případně některé konkrétní okolnosti interpretovaly chybně. Ani neuvádí, jakým způsobem by pro ni měla být uložena pokuta nepřiměřená, respektive že by měla likvidační charakter. Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je zřejmé, že v neprospěch stěžovatelky hodnotil správní orgán skutečnost, že delikt měla spáchat jako výrobce (stáčírna) vína, že množství nevyhovujícího produktu bylo vysoké, což se odrazilo i v potenciálním poškození zájmů i několika tisíc spotřebitelů. Jako přítěžující bylo hodnoceno i spáchání více správních deliktů v souběhu. Ve prospěch stěžovatelky bylo hodnoceno okamžité stažení neprodaných lahví vína z prodeje a skutečnost, že nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek. Na základě těchto úvah dospěl správní orgán I. stupně k závěru o střední závažnosti správního deliktu, ale s ohledem na polehčující okolnosti vyměřil sankci na samé dolní hranici zákonem stanoveného limitu. Žalovaný pak uvedené korigoval, neboť přičítání přítěžující okolnosti spočívající ve skutečnosti, že delikty měla stěžovatelka

pokračování

spáchat jako výrobce (stáčírna) vína, je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, protože tato skutečnost je již obsažena v samotné skutkové podstatě správního deliktu. Jako polehčující okolnost žalovaný vzal i nedbalostní míru zavinění, neboť úmysl se stěžovatelce prokázat nepodařilo. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud za logický a přezkoumatelný. Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že jsou závěry správních orgánů nepřezkoumatelné, neboť nebyla jednotlivým okolnostem (výslovně) přiřazena hodnota, kterou byly promítnuty do konečné výše uložené pokuty. V posuzované věci jednotlivé okolnosti, ke kterým správní orgány přihlédly, vycházejí ze zjištěného skutkového stavu a jednání stěžovatelky popsanych v odůvodnění. Je tedy jasné, jaké konkrétní hodnoty jsou zvažovány a poměřovány. Jejich hodnota v souhrnu se pak promítá právě v určení závažnosti správního deliktu a vymezení výše sankce v rámci zákonných hranic. Ačkoliv jsou jednotlivé okolnosti obtížně kvantifikovatelné (připočítatelné na peněžní částky), nic nebrání stěžovatelce, aby brojila proti tomu, že jednotlivé okolnosti posoudily správní orgány v její prospěch či neprospěch, a také proti závěru o závažnosti jednotlivých kritérií a konkrétní výši pokuty. Shodně s krajským soudem neshledal Nejvyšší správní soud pochybení ve způsobu i výsledku, se kterým správní orgány určily výši sankce v dané věci. Namítá-li stěžovatelka, že se nezabývaly likvidačním charakterem uložené sankce, pak není zřejmé, že by takový charakter uložené pokuty ze zjištěných skutečností vyplýval nebo že by jej stěžovatelka namítala. Přitom z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, které citoval i krajský soud, vyplývá, že je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Tak tomu však v posuzované věci nebylo. Ani tato stížní námitka proto není důvodná.

[32] K námitce, že krajský soud neprovedl důkaz stěžovatelkou navrhovaným výslechem svědka Ing. Š. a dalších svědků, Nejvyšší správní soud odkazuje na obsah soudního spisu a zejména zápis z průběhu jednání před krajským soudem ze dne 22. 6. 2015. Při tomto jednání uvedl zástupce stěžovatelky, že nechává na zvážení výslech Ing. Š., aby bylo zjištěno, jakým způsobem došlo k zahájení správního řízení. Krajský soud usnesením návrh na provedení důkazu výslechem svědka Ing. Š. zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku jsou pak sporné otázky zahájení správního řízení řádně vypořádány, jak bylo uvedeno výše. V kasační stížnosti stěžovatelka nenamítá, v čem konkrétně byl postup krajského soudu chybný. Co se týče výsledku dalších osob, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka v žalobě obecně navrhovala výslech Ing. P. Š., pracovníka laboratoře inspektorátu v Brně, Ing. B. P., kontrolního pracovníka inspektorátu v Brně, a všech účastníků řízení. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud nepovažoval provedení těchto důkazů za potřebné, protože při vypořádání žalobních námitek vyšel z obsahu správního spisu. Pochybil, pokud se výslovně nevypořádal s důvody, proč nebylo zapotřebí navrhované výsledky provést, nicméně stěžovatelka ani v žalobě nevymezila, která její tvrzení mají navrhované výsledky prokázat nebo k čemu mají směřovat. Žádný takový důvod není z žaloby patrný a navíc ani posouzení věci krajským soudem nevzbuzuje pochybnosti o tom, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné. Ani tato námitka není důvodná, protože postup krajského soudu nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[33] Z výše uvedeného je patrné, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, neboť žádná z uplatněných stížných námitek nezpochybnila zákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí namítanými vadami, kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., protože neshledal žádné důvody pro jeho nařízení a neprováděl dokazování.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu